
Katedra divadelní vědy

Posudek školitele na diplomovou práci Bc. Lenky Eidlpesové „*Pohybové divadlo v současné společnosti (Kulturologický pohled na pohybové vyjádření)*„

Diplomová práce Lenky Eidlpesové byla pro školitele výzvou, které se chopil s nemalým očekáváním a zároveň s jistou mírou pochybností a nejistoty. Samotná tematická oblast i interdisciplinarita zvoleného přístupu byla (a stále zůstává) nesnadným a metodologicky obtížně uchopitelným polem, s nímž se pokouší vyrovnávat ne jeden ze současných teoretických přístupů k oné oblasti uměleckého vyjádření, která se pohybuje na hranicích divadelního vyjádření a divadelních tvarů. Divadlo a tanec jsou dvěma, velmi úzce propojenými oblastmi, které lze v mnoha ohledech vnímat jako celek jeden. V divadle posledního půlstoletí se navíc zájem o tělo, tělesnost a pohybové vyjádření stal v mnoha ohledech hybatelem a inspirátorem hledání dalších možností „překračování hranic umění v mezích umění“.

Lenka Eidlpesová se rozhodla věnovat oblasti (současného) tanečního divadla a blíže prozkoumat především jeho recepci v soudobé společnosti. Její přístup je v mnoha ohledech chvályhodný a přínosný. Rozhodla se sama prozkoumat vzorek současného českého diváctva, které sleduje tvorbu v oblasti tzv. pohybového divadla, a formou řízených rozhovorů získat informace, které ve své práci dále bude moci zpracovat a konfrontovat s teoreticko-historickými poznatky tuzemskými i světovými; teatrologickými, kulturologickými i s přístupy dalších, komplementárních disciplín. Její sympatický přístup se však nutně musel

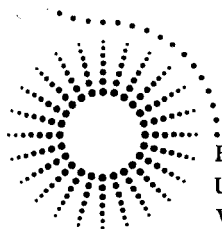

Katedra divadelní vědy

již v počátcích konfrontovat například s jasným vymezením a smysluplnou definicí toho, co si autorka sama pod pojmem „pohybové divadlo“ představuje a v jaké oblasti se bude následně pohybovat a ostatně také s jakým vzorkem bude pracovat.

Výsledkem autorčina snažení je práce, která nejprve poměrně zevrubně zkoumá teoreticko-historická východiska tématu a pokouší se zmapovat různé možné přístupy ke zkoumanému „objektu“. Její přehled možných nástrojů a vzhledů není přirozeně vyčerpávající, v mnoha ohledech je třeba ho vnímat jako informativně kompilační a nikterak objevný, nicméně jako celek vytváří slušné východisko k samostatnému výzkumu tuzemského aktuálního statusu quo. Autorka během svého psaní prokázala schopnost seznámit se se stěžejní oborovou literaturou a pracovat s ní, ačkoli její počáteční přístup a náhled do problematiky byl v mnoha ohledech poměrně skromný, omezený a oborově příliš uzavřený a vyhraněný.

Osobně bych uvítal, kdyby se diplomandce podařilo ještě konkrétněji rozpracovat a vytěžit získaný materiál (svůj vlastní výzkum) a konfrontovat ho s rozmanitými poznatky, které shromáždila v předcházejících kapitolách své práce. Čas a velké množství úsilí a energie věnované první části práce zevrubnějšímu vytěžení materiálu zamezily. Přesto je třeba konstatovat, že některé z jejích závěrů, a to především poznání o blízkém sepjetí tanečního a pohybového divadla s divadelností rituálu, je třeba vnímat jako zásadní a signifikantní sdělení, které lze ostatně vysledovat i v aktuální odborné literatuře, která se současnými performativními tvary na hranicích divadla zabývá (viz například studii německé teatroložky E. Fischer-Lichte „Aesthetik des Performativen“ z roku 2004).

Katedra divadelní vědy

Lence Eidlpesové se v její diplomové práci podařilo dosáhnout vytyčeného cíle – tedy sepsat práci, která se pokusí pojmenovat alespoň některé aspekty jedné specifické oblasti současného divadla, a to divadla tanečního a pohybového s přesahem k otázkám sociálním a kulturologickým. Ačkoli již nad samotným pojmem (taneční a pohybové divadlo) je třeba vést mnohé debaty, jak se ostatně diplomandka při svém psaní sama přesvědčila při konzultacích se školitelem. Bylo by však rozhodně vhodné v započaté práci na poli studia pohybového a tanečního divadla a jeho role v současné společnosti pokračovat i nadále.

Uvítal bych, kdyby v práci nebyly přítomny žádné gramatické nedostatky (viz občasné chybějící interpunkce), čehož se autorce přece jen nepodařilo dosáhnout (zejména pak např. v nesnadných prepisech rozhovorů). A dovolím si konstatovat, že závěrečná „Příloha č. 6“ je, dle mého názoru, poněkud redundantní. Přes výše uvedené drobnější výhrady diplomová práce Bc Lenky Eidlpesové rozhodně splňuje požadavky kladené na diplomovou práci, doporučuji ji k obhajobě a navrhuji známku: velmi dobře.

V Praze 18. ledna 2010

Mgr. Petr Christov, Ph.D.